

Ticības tornis

Dašanela vēlējas, lai viņas ticība Kristum būtu varena un stipra.

Grečena Piklsaimere Kinnija
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās Jamaikā.

Dašanela palīdzēja savam vecākam brālim izņemt riekstmaizi ārā no cepeškrāsns. Tā tik labi smaržoja!

Tad viņa dzirdēja kādu klauvējam pie durvīm. „Misionāri ir ieradusies!” sauca viņas māsa.

Dašanela pieskrēja pie durvīm. Viņai ļoti patika, kad ciemos ieradās misionāri. Viņu vienmēr pārņēma labas sajūtas, kad viņi bija klāt. Dažreiz viņi atnesa spēles, ko viņa spēlēja kopā ar savu brāli un māsu.

„Tirels atkal pagatavoja riekstmaizi!” sacīja Dašanela. Viņas brālim patika pagatavot misionāriem ēdienu.

„Es nevaru sagaidīt, kad varēšu to nogaršot,” atbildēja elders Kolass. Viņš ienāca kopā ar elderu Jusaki un apsēdās uz grīdas. Dašanela, viņas brālis, māsa un mamma apsēdās viņiem pretī.

„Ko mēs šodien darīsim mūsu stundiņā?” jautāja Dešanela.

Elders Jusaki izvilka glāzīšu kaudzīti. „Mēs būvēsim ticības torni. Katra glāzīte simbolizē kādu rīcību, ko mēs varam veikt, lai stiprinātu savu ticību Jēzum Kristum.”

Elders Jusaki sāka no glāzītēm būvēt torni. Dašanela redzēja, ka uz glāzītēm bija uzrakstīti vārdi, piemēram, „lūgšana”, „Svēto Rakstu studēšana” un „baznīca”.

„To visu jūs mums lūdzāt darīt kopīgi ģimenē,” viņa teica.

„Tieši tā,” apstiprināja elders Kolass. „To darot, jūs stiprināt savu ticību Jēzum Kristum.”

Dašanela kopā ar savu māsu un brāli pēc kārtas būvēja katrs savu torni no glāzītēm, klausoties misionāru pasniegtajā stundiņā.

Pēc tam, kad misionāri bija aizgājuši, Dašanela domāju par to, ko viņi bija mācījuši. Viņa vēlējas, lai viņas ticība Kristum būtu varena un stipra — gluži kā viņas uzbūvētais tornis.

Mēnešiem ritot, Dašanela no misionāriem mācījās aizvien vairāk. Viņa sāka kopā ar ģimeni apmeklēt baznīcu. Viņa iztēlojās, kā viņas ticības tornis kļuva aizvien varenāks un varenāks.

Kādu dienu, pēc tam, kad misionāri bija aizgājuši, Dašanela sarunājās ar mammu. „Vai es varu kristīties?” viņa jautāja.

„Vai esi droša, ka esi tam gatava?” jautāja mamma. „Jā,” Dašanela atbildēja. „Es vēlos sekot Jēzum.” „Labi,” mamma atbildēja. „Ja tu vēlies, tu vari kristīties.”

Arī Dašanelas brālis un māsa izvēlējās kristīties. Mamma teica, ka viņa vēl nejutās gatava kristīties.

Savā kristību dienā Dašanela, viņas brālis un māsa bija tērpušies baltās drēbēs. Viņi pacietīgi gaidīja, kad tiks kristīti.

Kad pienāca Dašanelas kārtā, elders Jusaki palīdzēja viņai iekāpt ūdenī. Tad viņš izteica kristību lūgšanas vārdus un iegremdēja viņu ūdenī. Paceļoties no ūdens, Dašanela nespēja pārstāt smaidīt! Viņa jutās laimīga un tīra. Viņa nekad negribēja aizmirst šo sajūtu.

Dašanela turpināja rīkoties tā, lai stiprinātu savu ticību Jēzum Kristum. Viņa kopā ar savu ģimeni lasīja Svētos Rakstus. Viņa lūdza Debesu Tēvu. Viņa citu labā paveica ko labu. Un viņa atcerējās, kā jutās savās kristībās. Viņa vēlējas, lai arī mamma sajustu to pašu.

„Mammu, kāpēc gan lai tu nenokristītos?” kādu dienu pajautāja Dašanela.

Mamma kādu mirkli klusēja. „Tu man esi rādījusi labu piemēru. Tagad man ir jārāda piemērs tev,” viņa atbildēja. „Es arī vēlos kristīties.”

Mammas kristību dienā Dašanela bija laimīga. Kad mamma pacēlās no ūdens, visi smaidīja. Tagad visa Dašanelas ģimene varēja būt savus ticības torņus kopā. ●